

"היה איש ואיננו עוד. ושירת חייו באמצע נפסקה."

(ח.ג. ביאליק)

לזכרו של רס"מ שרון כמוס אבטי ז"ל, שנהרג והוא בן 35 שנים בלבד, בתאונת דרכים בדרך לעבודתו בכלא 'קציעות' ■ כל מי שזכנה להכירו, עדיין מתקשה להאמין שהוא כבר איננו בין החיים ■ יהי זכרו ברוך

מאת: ר/נ אורית מנדל שוחט

בבוקר יום חמישי, 31 בינואר 2008, בסביבות השעה 05:45, יצאה כמדי בוקר הסעה ובה שבעה אנשי שירות בתי הסוהר מאשקלון לכיוון כלא 'קציעות', לעוד יום עבודה שגרתי במתקן הדרומי.

היה זה בוקר קר וחורפי. ב-07:20 לערך, סמוך לצומת אשלים, התהפך רכב ההסעה מספר פעמים עד שעצר בשולי הדרך. תוצאות התאונה הקשה התבררו לאחר מספר דקות. שבעה סוהרים נפצעו בדרגות חומרה שונות. סוהר אחד נהרג. מותו נקבע במקום על ידי רופא מגן דוד אדום שהגיע לזירת התאונה. דקות ספורות לאחר מכן, החלו הטלפונים מן הדרום לצלצל לכל היחידות בהן שירת הסוהר ההרוג. הידיעה הנוראה היכתה בתדהמה רבים, שמיאנו להאמין כי ההרוג בתאונת הדרכים הקטלנית הוא שרון אבטי, סוהר, סדרן עבודה ועוזר קצינת משאבי אנוש, ומעל לכל - חברם האהוב של כה רבים בשירות.

בחלקי נפלו הזכות וההנאה לעבוד עם שרון במשרד משאבי אנוש בבית מעצר 'ניצן'. בתפקידי כקצינת משאבי אנוש, שרון שימש כסגני וכסדרן העבודה במתקן. עם לכתו של אדם וחבר יקר לי כל כך, ניתן לי הכבוד לכתוב בגיליון זה מספר דברים לזכרו ולספר על שרון, שכולנו אהבנו. שרון כמוס אבטי נולד ב-9.12.1973 באשקלון כבן זקונים למשפחה בת 10 נפשות. זוג הורים, ארבעה בנים וארבע בנות. כל שנותיו עברו עליו בעיר הולדתו אשקלון. עם סיום בית הספר היסודי עבר שרון ללמוד בתיכון אורט בעיר, במגמת חשמל. ב-"ב פגש את מי שלימים תהפוך אשתו

רס"מ שרון כמוס אבטי ז"ל

הצטרף לארגון כסוהר ביטחון בכלא 'איילון'. כחודש וחצי לאחר מכן, הועבר לכלא 'מעשיהו' ושירת במחלקת הביטחון במגוון תפקידים. עברו חודשיים מיום הגיוס ואירוע משמעותי נוסף התרחש בחייו - הוא נשא לאישה את חגית, אהבת נעוריו.

בינואר 2000 הועבר שרון לבית מעצר 'ניצן'. אחיו אורי, שהיה כבר סוהר ותיק בשב"ס ושימש עד אז כאחראי מכבסה ב'ניצן', נקרא לסייע במשרד מש"א ב'מעשיהו' כסדרן עבודה. לא היה זה הולם שאורי יהיה סדרן העבודה של אחיו, ולכן הוחלט על העברתו של שרון למתקן אחר. שרון הגיע, כאמור, לבית מעצר 'ניצן' למשמרת ב'. מהר מאוד הוא התבלט בתכונותיו הטובות והפך לאחד מעמודי התווך של המשמרת. במהרה שובץ כסמל אגף ב' (היום אגף 2), שהיה ועודנו אחד האגפים הקשים ביותר בבית המעצר. שרון הצליח להשליט סדר מופתי במקום. רס"ר מאיר אטיאס, ששירת עם שרון במשמרת ב' ב'ניצן' והיום משרת כאחראי אפסנאות בכלא 'עופר', מספר שהמשמרות שהעביר במחיצת שרון היו כיפיות ומלאות צחוקים. שרון, צחי ביתן (היום מדריך בבי"ס 'ניר') ומאיר הפכו לשלישיה מלוכדת במשמרת ובכל יום שישי בו עברו, שרון לא שכח להביא מהבית את סיר מטעמי הדגים שהכינה אשתו חגית, לסעודת ערב שבת אותה ערכו החבר'ה בחדר האוכל. בעקבות תפקודו המוצלח, יצא שרון לקורס מש"קים ייעודי ויועד לצאת לקורס קצינים. בינתיים שובץ כסמל משמר, ניהל בתבונה את סוהרי המשמרת והוציא לפועל ביעילות וברוגע את סדר היום של המתקן. מסיבות שונות, נדחה מעט מועד צאתו של שרון לקורס הקצינים. ←

ואם ילדיו, חגית, שהיתה אז רק בכיתה ט'. האהבה בין השניים התלקחה מיד ובמקביל ללימודים, הפכו השניים לזוג. עם סיום לימודיו התיכוניים התגייס שרון לצה"ל ושירת בחיל האוויר ככבאי. את חופשותיו מן הצבא הקפיד לבלות עם חגית, שהיתה עדיין תלמידת תיכון. אחרי השחרור, החל לעבוד בחנות לחומרי חשמל, מקום בו עובדת אחת מאחיותיו עד היום. כעבור שנתיים החליט שרון להתגייס לשירות בתי הסוהר, וב-30.3.1998

החודשים אפריל ויוני של שנת 2005 היו קשים מבחינת מצבת כוח האדם ב'ניצן'. את עינו של מפקד בית המעצר דאז, תג"ד שלומי כהן, ואת עיני, כקצינת מש"א, צדה העובדה כי מי שבעצם מנהל וקובע את סידור העבודה ביחידה הוא שרון, והוא מצליח לבצע מטלה זו ביעילות, תוך מילוי תפקידו כסמל משמר. וכך, בראשית יוני 2005, הוצע לשרון תפקיד רס"ר יחידה וסדרן העבודה ב'ניצן'.

תחילה, מסיבותיו שלו, היסט שרון האם לקחת את התפקיד על עצמו, אך משהבין כי הוא נקרא לדגל, הסכים. את יומו הראשון בתפקיד, ה-23 ביוני, איני יכולה לשכוח. זהו היום בו חל גם יום הולדתו...

שרון הוכיח עד מהרה כי הבחירה בו היתה נכונה. בכישרון ובתבונה ידע להפחית את מצב הנייד: ממצב של נייד לכל סוהר - למצב בו הסוהרים אינם מבצעים נידודים כלל. די מהר הצליח לרכוש את אמונם של הסוהרים, שבטחו בו וידעו כי "מילה של שרון זאת מילה". שרון אף ידע להילחם בשעת הצורך עבור הסוהרים וכאשר חש כי למי מהם נעשה עוול, לא היסס להביע את דעתו גם אם היה מדובר בקצינים בדרגה בכירה שביצעו את המעשה, אך תמיד הקפיד לעשות זאת בדרכי נועם. אמינות, צדק, יושר, הגינות, שקיפות מלאה, חברות, נתינה וטוב לב אינסופי - אלה הן התכונות שאפיינו את שרון כאדם וכסוהר בעבודתו במשרד משאבי אנוש.

במאי 2006 ביקש שרון לעבור לכלא 'איילון'. הסוהרים ב'ניצן' ניסו להניאו מהחלטתו, אך שרון התעקש על המעבר. בקשתו נענתה בחיוב וביוני באותה שנה עבר לשרת כרס"ר יחידה בכלא 'איילון'. שרון ביצע את התפקיד כשלושה חודשים ואז נקרא שוב על ידי מפקד בית הסוהר לסייע במשרד מש"א. שוב קיבל על עצמו שרון את תפקיד סדרן העבודה. עד מהרה גילו גם סוהרי 'איילון' את מה שסוהרי 'ניצן' כבר היטיבו להכיר: את מצוינותו של שרון כסדרן עבודה, כסוהר וכאדם.

היום הראשון של חודש אוגוסט 2007 הביא עמו מפנה נוסף בקריירה של שרון. הוא ביקש לעבור למחוז הדרומי ואכן הועבר לכלא 'קציעות', לתפקיד סדרן עבודה במתחם א'. כניסתו לתפקיד בישרה חיים חדשים בעולמם של סוהרי המתחם. אלה, ובמיוחד סוהרי החובה מביניהם, חשו מחויבות כלפי שרון, ממש כשם שהוא חש במחויבותו כלפיהם. האווירה הטובה אותה השרה במקום גרמה לתפקוד רגוע וללא חיסורים מצד הסוהרים. בנוסף, כאשר התחלף סדרן העבודה במתחם ב' 'קציעות', עזר לו שרון בתפקיד ולימד אותו את "רזי הסידור".

מפקד היחידה, תג"ד שלומי כהן, הבין כי תפקיד סדרן העבודה של מתחם א' "קטן" על שרון והתפקיד בידי שרון את סידור העבודה הכולל, של כל מתחמי היחידה. בתפקיד זה היה שרון אחראי על כ-360 סוהרי משמרות!

החברים מ'קציעות' מספרים כי שרון נקלט היטב בתפקידו החדש והקשה, ונוכחותו הורגשה מיד עם

בואו. ברק, רס"ר משמעת במתחם א', שעבד עם שרון במשרד, מספר כי נוצר ביניהם "חיבור טוב" והוא הספיק ללמוד משרון המון. גם קטיה, רשמת שהינה סוהרת חובה ב'קציעות' ואחת מן הסוהרות שהיו ברכב ההסעה כשהתהפך, מספרת בעיניים דומעות על הדאגה שהפגין כלפיה שרון, שהיה עבורה כמין אח גדול, שתמיד אפשר לפנות אליו בשעת צרה והוא שמח לעזור.

האישה, חגית, עדיין אינה מעכלת את האובדן הנורא. היא מספרת על שרון איש שב"ס: "הטלפון של שרון לא הפסיק לצלצל לרגע והוא ענה תמיד לכל סוהר, זכר בעל פה את סידור העבודה וניווט בהצלחה בין כולם, כדי להרכיב את הסידור אך גם להיענות לבקשותיהם. למרות מספרם הגבוה של סוהרי 'קציעות', שרון הכיר כל אחד מהם באופן אישי, וענה לכל אחד בנועם, גם אם היה עסוק, באמצע אירוע, חגיגה משפחתית וכד'. שרון לא היה רק איש עבודה מסור וחרוץ אלא גם בעל ואב למופת. שלושת ילדיו: אסף (9), טל (6.5) ונועם (4), היו הדבר הכי חשוב לו בעולם. כשהגיע הביתה מהעבודה, התפנה מיד לטפל בילדים - להכין אתם שיעורי בית, לשחק ביחד, לקלח ולהשכיב לישון כל אחד, ובשבתות אהב בעיקר לרכוב על אופניים, עם כל הילדים".

"שרון היה אהבת חיי", אומרת חגית בכאב. "מותו נחת עלי באופן פתאומי ועדיין קשה לי לעכל את הידיעה. חסרונו עצום והכאב גדול מנשוא. חסרים לי הדברים הקטנים של השגרה, ההשכמה הטלפונית שלו מדי בוקר, כשנסע בדרך ל'קציעות'. כוס הקפה בבוקר ובערב עם שובו מן העבודה. ארוחת הערב המשותפת, רק של שנינו, אחרי שהילדים היו נרדמים. הדאגה שלו, הביטחון שהשרה עלי ועל הילדים. קשה לי לתפוס את זה ששרון יצא בבוקר לעוד יום עבודה, ולא חזר".

ביום התאונה נערכה לשרון הלוויה צבאית. מאות סוהרים גרשו את בית העלמין הצבאי באשקלון, באו לחלוק לו כבוד אחרון. על קברו ספדו לו רעייתו חגית, אנוכי, מפקדו, תג"ד שלומי כהן מפקד 'קציעות' ונציגי שב"ס, רב גונדר בני קניאק.

החברים עדיין מתקשים להאמין. "שרון היה החבר הכי טוב שלי", אומר מאיר אטיאס. "חיכינו שצחי (ביתן) יסיים את קורס הקצינים על מנת לחגוג. לא הספקנו. תמונתו תלויה אצלי במשרד ואין יום בו אני לא חש בחסרונו". מיישר צחי ביתן מספר, כי ביקש להשתתף בכיתת הכבוד בהלוויה כדי להחזיק מעמד ולא להתמוטט. הוא עדיין מתקשה לדבר על שרון. הדמעות חונקות אותו והוא משתק.

ואני? כשקולות ירי מטח הכבוד הדהדו מעל קברו הטרי של שרון, הרהרתי באובדן הפרטי שלי. שרון היה לי חבר, שרון היה לי כאח. שרון היה לי מעין "כותל" אישי. חסרונו מלווה אותי מדי בוקר כשאני נכנסת למשרד. יש אנשים שאין להם תחליף ושרון היה אחד מהם. אין לו תחליף עבור ילדיו, עבור חגית אשתו, עבור בני משפחתו, עבור חבריו, ועבורי.

"הטלפון של שרון לא הפסיק לצלצל לרגע והוא ענה תמיד לכל סוהר, זכר בעל פה את סידור העבודה וניווט בהצלחה בין כולם, כדי להרכיב את הסידור אך גם להיענות לבקשותיהם"